

Sygn. akt VIII C 2400/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł.

przeciwko A. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2400/17

UZASADNIENIE

W dniu 16 października 2017 roku powód Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu A. S. powództwo o zapłatę kwoty 1.916,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż dochodzi zwrotu opłaty za wywóz odpadów komunalnych dotyczących lokalu użytkowego przy ul. (...) w Ł., który był wynajmowany przez Aptekę (...). Decyzją z dnia 10 marca 2017 roku Urząd Miasta Ł. określił wysokość opłaty na kwotę 1.889,28 zł plus odsetki w kwocie 26,81 zł, uwzględniając deklarację złożoną przez Aptekę o wysokości odprowadzanych odpadów oraz faktyczną ilość tychże. Powód wyjaśnił ponadto, że pozywa pozwanego jako (...) spółki jawnej Apteka (...), która to spółka zawiesiła swoją działalność.

(pozew k. 3-6)

W dniu 13 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 9392/17), którym zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 41)

Nakaz ten pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zakwestionował wysokość dochodzonej kwoty, podniósł również, iż nie jest odpowiedzialny do jej zapłaty. Zgłosił ponadto zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 48-52)

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe w sprawie. Na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2018 roku pełnomocnik powoda uzupełniająco wyjaśnił, iż dochodzi zapłaty za okres od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 30 września 2016 roku.

(odpowiedź na sprzeciw k. 75-77, protokół rozprawy k. 103-106)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2002 roku powód Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) w Ł. zawarł ze Apteką (...) Spółką Jawną w Ł., reprezentowaną przez wspólników pozwanego A. S., M. S. i R. S. umowę najmu lokalu użytkowego zlokalizowanego przy ul. (...) w Ł. (obecnie ul. (...)), w pawilonie 301, o łącznej powierzchni 312,15 m². Przedmiotowa umowa, zawarta na czas nieoznaczony, upoważniała najemcę do korzystania z tego lokalu w zamian za opłacanie czynszu w wysokości 13,54 zł za każdy 1m² powierzchni plus podatek VAT oraz opłat za wodę. Te ostatnie były ustalane w oparciu o wskazania wodomierzy i uiszczane miesięcznie, niezależnie od umówionego czynszu. Opisanie wyżej opłaty podlegały zapłacie do 15-go dnia każdego miesiąca.

Umowa, o której mowa wyżej, obowiązywała do dnia 30 czerwca 2016 roku.

(umowa najmu k. 16-18, protokół zdawczo-odbiorczy k. 15-15v., pismo k. 69, k. 70)

W okresie od stycznia 2014 roku do lutego 2016 roku Apteka (...) uiszczala bezpośrednio na konto Urzędu Miasta Ł. opłaty z tytułu wywozu odpadów. Wysokość opłat została ustalona przy przyjęciu, że odpady są zbierane selektywnie, co jednak nie odpowiadało stanowi faktycznemu. W trakcie kontroli przeprowadzanej przez pracowników (...) okazało się bowiem, że zbiórka odpadów jest nieselektywna.

(zeznania świadka H. S. 00:14:36-00:40:30 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 24 kwietnia 2018 roku, oświadczenie k. 67)

Decyzją z dnia 10 marca 2017 roku, skierowaną do powoda, jako właściciela przedmiotowej nieruchomości, Prezydent Miasta Ł. określił wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi na nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) za okres od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 29 lutego 2016 roku na kwotę 420 zł miesięcznie, za okres od dnia 1 marca 2016 roku do dnia 31 maja 2016 roku na kwotę 464 zł miesięcznie, za okres od dnia 1 czerwca 2016 roku do dnia 31 lipca 2016 roku na kwotę 436 zł miesięcznie, za okres od dnia 1 sierpnia 2016 roku do dnia 30 września 2016 roku na kwotę 376 zł miesięcznie, za okres od dnia 1 października 2016 roku na kwotę 404 zł miesięcznie. Przedmiotowa decyzja dotyczyła całości nieruchomości przy ul. (...), która to nieruchomość poza Apteką (...) była również zajmowana przez przychodnię lekarską. Na aptekę (...) stawka miesięczna wynosiła 60 zł i została ustalona przy przyjęciu, iż w skali miesiąca odbiór odpadów odbywał się czterokrotnie, przy czym za każdym razem odpady odbierane były z pojemnika o pojemności 120 litrów, w którym odpady nie były segregowane. Za podstawę obliczenia stawek przyjęto w decyzji złożoną przez powoda deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

(zeznania świadka H. S. 00:14:36-00:40:30 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 24 kwietnia 2018 roku, decyzja k. 19-21, deklaracja k. 91-93)

W dniu 29 marca 2017 roku powód wystawił na pozwanego fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 1.889,28 zł z tytułu dodatkowej opłaty za wywóz odpadów komunalnych dotyczących lokalu użytkowego przy ul. (...) w Ł., zgodnie z decyzją, o której mowa wyżej. Po otrzymaniu faktury A. S. wniósł o jej anulowanie, jako wystawionej bezpodstawnie. W odpowiedzi powód wyjaśnił, że Apteka (...) w dniu 30 lipca 2013 roku złożyła bezpośrednio do (...) deklarację w sprawie gospodarowania odpadami komunalnymi i uiszczala opłaty z powyższego tytułu bezpośrednio do (...). W toku przeprowadzonej kontroli okazało się, że Apteka była wyposażona w pojemnik o pojemności 120 litrów i zbierała odpady w sposób nieselektywny. W konsekwencji powód ponownie wezwał do zapłaty należności wynikającej z wystawionego dokumentu księgowego.

Pozwany nie opłacił powyższej faktury, wobec czego powód w dniach 18 maja 2017 roku, 20 czerwca 2017 roku i 24 sierpnia 2017 roku wystawił na pozwanego wezwania do uregulowania zaległych opłat, powiększonych o należność odsetkową.

(faktura k. 24, wezwanie do zapłaty k. 25, k. 26, potwierdzenie odbioru przesyłki k. 30, pismo k. 58, k. 59-60)

Powodowa Spółdzielnia uiszczyła na rzecz Urzędu Miasta Ł. kwotę 11.208 zł, w tym kwotę 1.889,28 zł z tytułu opłat za wywóz odpadów w części przypadającej na Aptekę (...).

(zeznania świadka H. S. 00:14:36-00:40:30 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 24 kwietnia 2018 roku, polecenie przelewu k. 23)

Apteka (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. zawiesiła działalność z dniem 15 grudnia 2016 roku.

Do dnia wyrokowania pozwany nie spłacił zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z zeznań świadka H. S..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było niezasadne w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut pozwanego okazał się niezasadny. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W niniejszej sprawie zastosowanie znalazł termin trzyletni. Najwcześniej wymagalna należność dotyczyła stycznia 2014 roku, zgodnie z oświadczeniem powoda złożonym na rozprawie z dnia 24 kwietnia 2018 roku, a zatem w dacie wytoczenia powództwa – 16 października 2017 roku, roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Na gruncie niniejszej sprawy powód dochodził od pozwanego, jak współnika spółki jawnej, zapłaty kwoty 1.916,09 zł tytułem zaległych opłat za wywóz odpadów. Odpowiedzialność współnika za zobowiązania spółki jawnej ma subsydiarny charakter, w myśl bowiem art. 31 § 1 k.s.h. wierzyciel spółki może prowadzić egzekucję z majątku współnika w przypadku, gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna. Przepis ten nie stanowi jednak przeszkody do wniesienia powództwa przeciwko współnikowi, zanim egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (art. 31 § 2 k.s.h.), a zatem pozwany jest biernie legitymowany do udziału w niniejszym procesie.

Dochodzona przez powoda kwota obejmowała opłaty należne za okres od stycznia 2014 roku do września 2016 roku, przy założeniu, że Spółka nie prowadziła selektywnej zbiórki odpadów, a jednocześnie odpady były odbierane cztery razy w miesiącu z pojemnika o pojemności 120 litrów. Opisany wyżej sposób gromadzenia odpadów przez Spółkę oraz częstotliwość ich wywozu w zasadzie nie były między stronami sporne, powyższe wynikało także z treści decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 10 marca 2017 roku, zeznań świadka H. S., jak również oświadczenia złożonego przez prokurenta Spółki jawnej datowanego na dzień 1 marca 2016 roku (k. 85). Jak wynika z uchwały nr LXXVII/1622/16 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 13 grudnia 2013 roku, dla nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne, ustala się stawkę opłaty za pojemnik o pojemności 120 litrów, gdy odpady nie są zbierane

i odbierane w sposób selektywny, w wysokości 15 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie, co do wysokości. W ocenie Sądu okoliczność ta nie przesądzała jednak o uwzględnieniu powództwa, albowiem w sprawie nie zostało w ogóle wykazane, iż Spółka jawna, za zobowiązania której pozwany odpowiada subsydiarnie, była zobowiązana do uiszczania opłat za wywóz odpadów. Rozważania w tym zakresie rozpocząć należy od przypomnienia, że stosownie do treści art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w terminie 14 dni od dnia zamieszkania na danej nieruchomości pierwszego mieszkańca lub powstania na danej nieruchomości odpadów komunalnych. Uwzględniając treść przytoczonego przepisu nie może budzić wątpliwości, że na gruncie niniejszej sprawy obowiązek uiszczania opłat za wywóz odpadów obciążał powodową Spółdzielnię, jako właściciela nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Okoliczność ta była przy tym niekwestionowana przez samego powoda, który był adresatem decyzji z dnia 10 marca 2017 roku, złożył deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, a także uiszczył na rzecz (...) zaległą opłatę z tytułu przedmiotowych opłat, w tym opłatę za odpady powstałe w związku z lokalem zajmowanym przez Aptekę (...). Skoro więc odpowiedzialność za uiszczanie opłat z tytułu wywozu odpadów ma charakter ustawy i obciąża właściciela nieruchomości (tu: powoda) oczywistym pozostaje, iż powód winien wykazać, iż Spółka, której pozwany był współnikiem, była obowiązana na mocy łączącego ją z powodem stosunku najmu, do regulowania opłat z przedmiotowego tytułu na rzecz powoda. W myśl bowiem treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W ocenie Sądu powinności, o której mowa wyżej, powód jednak nie sprostął. Z zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego w postaci umowy najmu wynika wyłącznie, że najemca był obowiązany do uiszczania opłat czynszowych za lokal oraz opłat za wodę. Podstawę tych pierwszych stanowiła przyjęta w umowie stawka za 1m² powierzchni lokalu, natomiast tych drugich, wskazania wodomierzy. Z umowy najmu nie wynika natomiast, aby po stronie najemcy powstał obowiązek regulowania opłat za wywóz odpadów. Skoro obowiązek taki ma źródło ustawowe i obciąża właściciela nieruchomości, brak jest podstaw do przyjęcia, iż na skutek wynajęcia lokalu obowiązek ten przechodzi automatycznie na najemcę. Przecież właściciel lokalu jest również obowiązany do uiszczania podatku od nieruchomości, czy też opłaty za użytkowanie wieczyste, tymczasem w świetle zasad doświadczenia życiowego zasadna wydaje się konkluzja, iż sytuacje, w których właściciel lokalu przenosi obowiązek uiszczania tego typu należności na rzecz najemcy, należą do rzadkości, o ile w ogóle występują. W treści przedmiotowej umowy najmu powód wyraźnie zaakcentował, iż opłata za wodę ma charakter niezależny od umówionego czynszu, nie budzi zatem wątpliwości, że wszelkie nieobjęte czynszem opłaty były wyraźnie w niej wymienione. Opłata z tytułu wywozu odpadów nie została w umowie wymieniona, co prowadzi do wniosku, że powód nie może zasadnie żądać jej uiszczenia przez pozwanego. Powyższego nie zmienia przy tym okoliczność, że Apteka (...) uiszczala samodzielnie opłaty z przedmiotowego tytułu (aczkolwiek czyniła to w niewłaściwej wysokości), które ostatecznie zostały na jej rzecz zwrócone. To bowiem powinnością powoda było wykazanie, że z tytułu umowy najmu ma prawo żądać zapłaty tych opłat od pozwanego, jako współnika Spółki jawnej. Oczywiście można założyć, że Apteka (...) miała podpisaną umowę na wywóz odpadów

z firmą świadczącą usługi w tym zakresie, rzecz jednak w tym, że okoliczność ta nie została w sprawie w żaden sposób wykazana, zaś Sąd nie może opierać się wyłącznie na domysłach. Irrelevantne znaczenie ma także zmiana regulacji prawnych dotyczących pobierania opłat za wywóz odpadów, nic przecież nie stało na przeszkodzie, aby w drodze aneksu do umowy najmu wprowadzić do jej treści postanowienia dotyczące uiszczania przez najemcę na rzecz powoda opłat z tytułu wywozu odpadów. Inercja powoda w powyższym zakresie w żaden sposób nie może obciążać pozwanego. Wskazać wreszcie należy, że charakter niniejszej sprawy, która była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, uniemożliwiał zmianę powództwa w ten przykładowy sposób, iż powód za podstawę swojego roszczenia przyjąłby bezpodstawne wzbogacenie zaistniałe po stronie najemcy.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd oddalił powództwo w całości.